

Život hraničářů

„Utáhni to pořádně, Duško,“ řekla elfka. Sarja potlačila syknutí, které se jí dralo z úst. Provazy se jí nepříjemně zařezávaly do rukou a nohou. Duško ještě jednou zkontroloval všechny uzly. Pak se zastavil před Sarjou a povzbudivě se usmál. Trochu ji to uklidnilo. Spolu s Jaavikem poodešel stranou a čekal. Do Sarjina zorného pole vplula Mabara, se svou sličnou tvář a špičatými ušima.

„Teď už je to všechno v tvých rukou, dcerko. My jsme udělali vše, co šlo.“

Sarju zachvátila vlna paniky. Snad si konečně uvědomila, co ji čeká. Mimoděk zatahala za všechny čtyři provazy. Instinkty jí velely uprchnout. To už ale nemohla. Kůly v zemi byly zaraženy hluboko, provazy držely bezpečné uzly. Celé tělo jí polil studený pot. Halena se jí přilepila na záda a ona ucítila vlhkost země, na které ležela. Kupodivu ji to trochu uklidnilo.

„Tři dny?“ zeptala se a snažila se, aby v jejím hlase znělo odhodlání.

„Ano. A jestli ti mohu radit, neustnej. Tedy alespoň, dokud to jde. Oni čekají. Pozorují. Hodnotí. Buď uspěješ a my tě odvážeme, nebo pohřbíme tvoje kosti,“ řekla Mabara. A po chvíli dodala: „Tedy, jestli je dokážeme najít.“ Nato se zvedla a odešla pryč. Sarja zůstala sama, přibitá k zemi na jednom z kopců Skadřin.

Mezi městy a vesnicemi se nachází širý kraj, kde kromě přírody mnohdy nic zajímavého není – pro obyčejného smrtelníka, který vidí jen vnější povrch věcí. Pro hraničáře je příroda domovem, umí přežít v sebedrsnějším prostředí a jeho výdrž je neuvěřitelná. Je si dobře vědom, že bez jistoty cizí pomoci se může spolehnout jen sám na sebe. Vlastně není tak docela sám – celý okolní svět, vzduch, voda, země i oheň jsou jeho přáteli a on se naučil moc čtyř živlů, s nimiž se při svém pobytu ve volné přírodě na každém kroku setkává, využívá.

Hraničář zná přírodu živou i neživou. O každé z nich ví, co od ní může očekávat, ale stejně, ne-li lépe, ji umí využít. Rozumí chování zvířat, umí s nimi komunikovat a ochotovat je, dokáže ale i přikazovat, je-li to třeba. Je schopen rozmlouvat i s neživou přírodou – duchové stezek a míst před ním neskrývají svá tajemství. Hraničář proto nikdy nebloudí a vždy najde v přírodě přístřeší i úkryt před nepřáteli – a jemu se naopak neukryje nikdo.

Stane-li hraničář v boji, je nesnadným protivníkem, i když tak na první pohled možná nevypadá. V divočině je ovšem mnohem bezpečnější soupeře zneškodnit dřív, než se přiblíží, proto raději používá svůj luk – a to velmi efektivně.

Umí nejen zabíjet – s větším potěšením léčí vše, co se bez magie léčit dá. I když to mnohdy jako magie vypadá.

Pojď s námi – a poznáš krásu i sílu skutečného života!

Výše uvedeným textem byl hraničář představen v Příručce pro hráče. Dá se toho říct i více.

...kromě přírody mnohdy nic zajímavého není... Ta příroda úplně stačí. Pro hraničáře není příroda nehostinné místo

mimo civilizaci, kde nezlikviduje-li vás dravá zvěř, zahnete nudou anebo samotou. Příroda je obrovské množství skal, vody, sněhu, bylin, hub, stromů, hmyzu, ptáků a zvěře; a tito jsou spleteni hustým a velice zajímavým předivem vztahů. Každá složka přírody je jedinečná, je tady tolik různorodosti (mnohem víc než na královském maškarním bálu), tolik různých do sebe zaklíněných vztahů (zajímavějších, než všechny nezajímavé společenské intriky civilizace), které hraničář vidí a cítí. Proč by měl přírodu považovat za nezájímavou? Není důvod.

...je příroda domovem... Pomineme-li dětství, které většina postav prožila v přítomnosti rodičů nebo jiných lidí, je hraničář často sám nebo v malé skupině. Ovšem i hraničáři mají běžné touhy po sounáležitosti a společnosti jiných lidí. Proto jim život v civilizaci není neznámý. Znájí pravidla chování a zřejmě ve městě občas i rádi pobudou, proč si neužít trochu pohodlné dovolené. Trvalý život v civilizaci je ale povětšinou neláká.

...umí přežít... Hraničáři opravdu umějí (musejí umět, neuměli-li by, nikdy by jako povolání nevznikli) všechno, co je v přírodních podmínkách nutné k přežití. A to zahrnuje nejen znalost jedlých a jedovatých rostlin a zvířat, to je také trénovaná výdrž, lovecká zdatnost, využívání všech, i neživých, složek přírody, intuitivní reflexy, boj v těžkém terénu a s jeho využitím, stejně jako maskování a znalost cest.

...jeho výdrž je neuvěřitelná... Hraničář cvičí své tělo v tom, aby více vydrželo. Jistě, to ale dělají i jiní. Hraničáři ovšem také provádějí očištné rituály a užívají sílu surových živlů k tomu, aby vydrželi tak mnoho. To se pak musí zdát neuvěřitelné, když k tomu čistě fyzickým tréninkem dospět ani nelze.

...stane-li ... v boji... Hraničáři jsou zocelení a silní. Boj není posláním jejich života, umějí ale bojovat nepříjemně efektivně. Zvláště dobře bojují v podmínkách, které s sebou příroda přináší – ve složitém terénu, za zhoršených podmínek a samozřejmě proti zvířatům. Ale i v boji proti inteligentnímu protivníku mají v rukávu několik trumfů – i člověk je jen živočich, dá se tedy působit na jeho nejzší, instinktivní slabá místa.

...bezpečnější ... zneškodnit dřív ... luk... Skoro bychom řekli – není co dodat. Hraničáři střílejí, a to vskutku nelidsky. Buď opravdu rychle, nebo opravdu přesně. A navíc, k zamíření a trefení není třeba obět vidět. To je někdy moc nebezpečné nebo těžkopádné. Stačí o ní vědět.

...rozumí chování zvířat, umí s nimi komunikovat... A tak dále. Hraničáři, chtějí-li, mohou pobývat ve zvířecí společnosti, jako by tam patřili. Oni tam v té chvíli možná i patří – znají všechny vzorce chování a způsoby komunikace, a navíc se umějí dobře maskovat. Pak i ta zvířátka věří, že tam nikdo cizí není. A že jsou tyto znalosti využitelné i jinde, to by vám vyprávěli mnozí, kteří byli na základě úplně drobnosti včas varováni před jistou smrtí jménem medvěd, lev nebo tygr.

...duchové stezek ... neskrývají svá tajemství... Takový duch stezky, to je pro hraničáře moc užitečná společnost. Nejenže ví, odkud a kam stezka vede, kdo po ní kdy šel nebo právě jde. Takový duch, má-li s ním hraničář dobré vztahy, umí i splnit nějakou tu nepřilíši standardní prosbu. „Já jsem tady nebyl, jo? A půjde-li tudy Wgyht'o, pak ať ...“ Chudák Wgyht'o. I když, možná si to zasloužil.

...moc čtyř žvlů... Nuže, je to vlastně logické. Celý život se střetá se živly v různých podobách, proč by se jim měl učit jen bránit a vyhýbat, když se s nimi dá skamarádit. Zemětřesení, to není to pravé, ovšem roztéct se beze stopy v jezírku, to se může pronásledovanému hraničáři hodit.

...léčí... Pojem léčení je dosti široký. Léčením může být ovázání krvácející rány i vyhánění démona nemoci. Hraničář je léčitelem tří tváří – je ranhojičem, ošetřovatelem i šamanem.

Jako ranhojič umí hraničář dělat vše důležité při léčbě akutních zranění – hlavně při boji nebo těsně po něm. Umí ovázat rány a zastavit krvácení. Vše tak rychle, jak to jen jde – jedná se spíš o šikovnost a zkušenost, ne o znalosti. V takovýchto situacích je třeba sebou mrskat, a ne přemýšlet. Jako ošetřovatel umí hraničář dělat vše pro zdárný průběh delší léčby, ať už je důvodem neschopnosti nemoc, dlouho působící jed či závažná poranění. Zařídí vše pro to, aby regenerace samotného pacienta byla maximálně využita. K tomu mu dopomáhá živá příroda svými léčivými součástmi – bylinkami, stromy i živočišnými produkty. V takovýchto situacích se znalosti cení, zvláště je-li hraničář dopředu na tuto možnost připraven. Jako šaman umí hraničář dělat mnoho věcí, na které pouhá šikovnost anebo regenerace nestačí. Umí odstranit zlobné nemoci, jedy i jiné příčiny nemohoucnosti postavy. Vše dělá s rozmyslem a systematicky. K tomu mu dopomáhá neživá příroda a její živly, jejichž nerovnováhu tímto hraničář pomáhá svými rituály odstranit. Živly jsou mocné, na jejich využití je třeba taky mocného hraničáře. Pak je možno i nechat dorůst odřatou paži.

Tolik tedy úvodní namlásání na schopnosti. Je ovšem nutno zopakovat, že hraničář je jedním z těch povolání, které jsme zařadili do skupiny „pro styl hry upřednostňující hru postavy“. Tedy ne úžasné skvělé schopnosti a jejich výčet tvoří hraničáře. Hraničáře tvoří hra postavy. To, jak se chová a co dělá. Jak si umí nebo naopak neumí v příslušné situaci poradit. Jaké jsou jeho hodnoty, jeho nevyslovené, ale chování určující, cíle. Po čem touží, co ho nezajímá. Jak si zorganizuje své priority. S čím se setká, čemu bude muset čelit nebo se přizpůsobovat (to spíše ne, hraničáři jsou dosti výrazné (čti: nepřizpůsobivé) individuality). Postava hraničáře se opravdu vyvíjí hrou a prožitými událostmi. A v podstatě jedinou cestou, jak hráč vývoj své postavy ovlivní, je hrát ji. Jít za tím, co postava chce. Protože postava bude umět jen to, čeho sama dosáhla. Ne to, na čem se dohodli hráč a PJ.

Hledání

Kolik dní? Sedm? Osm? Možná deset? Sarja nevěděla. Bylo to už dlouho, co opustila bezpečí civilizace. Přestala počítat dny a noci, už to pro ni nebylo důležité. Všechno se rozostřilo. Mínulost pohřbila, když vstoupila do těchto hor. Říkali jim Skadřiny, Hory temných duchů. Bohové vědí, že ne náhodou. Divné věci se tady dějí každou chvíli. Ale někde tady musí být to, co Sarja hledá. Hraničáři.

„Kde jste?“ řekla jen tak do větru. „Proč se přede mnou schováváte? Já vím, že tu někde musíte být. Prostě musíte. Slyšíte? Víím o vás, neschovávejte se. Ukažte se. Jsem jednou z vás, chci být hraničářkou.“

A pak ještě šeptem dodala, sama pro sebe: „Musíte existovat, musíte. Jinak by byl můj život zbytečný.“

Neobjevil se nikdo. Jen vítr mírně zesílil a byl v něm cítit pach vody. Mírný, nezřetelný pro toho, kdo měl smysly otupené civilizací. Ale Sarja jej vnímala. Nakřčila nos, zůstala tiše stát. Byl to příslib, posel něčeho mocnějšího. Sarja se podívala na oblohu. Stála na skalnatém svahu blízko lesa, měla dobrý rozhled. Bouřka. Silná, s prudkým deštěm. Ještě než to stačila domyslet, strhla se průtrž mračen. Kapky velikosti zralých třešní se rozprskávaly o zem a o její tělo. Nestihla ani dvakrát mrknout a byla celá mokrá, až na kůži. Do skály ani ne mílí daleko se zaklíkatil první blesk. Byl jasný, fialový. Dodal horám démonický nádech. Hrom se ozval vzápětí, připomínal protaženou slabiku nějakého zaklínání. Temného zaklínání. Sarja se konečně vzpamatovala. Bouřky ji vždy fascinovaly, ale tahle byla z těch, které se vyplatí sledovat z povzdálí. Rozběhla se k lesu.

Blesky sjížděly k zemi jeden po druhém. Z očí nestačil zmizet jas předchozího, když udeřil další. Sarja byla téměř slepá. Několikrát upadla. Hlína se na ni lepila a rozmazávala se v bahno. Hromy duněly nepřetržitě, Sarja je slyšela už i uvnitř své hlavy. Skoro jako by skutečně něco volaly. „Zastav se. Neutíkej.“ Bylo to směšné a strašidelné zároveň. Ne, hlavně strašidelné. Sarju nenapadlo se smát. Ohlédla se za sebe, oči napůl slepé a napůl zalepené hlínou. Uviděla nějakou postavu, která kráčela uprostřed bouře. Horský duch! Určitě. To od něj sršely blesky. Z jeho tlamy vycházelo hromové dunění. Rychle pryč! Sarja sebrala zbytek své odvahy, vrávoravě se zvedla a znovu utíkala k lesu. Byla už blízko. Ještě malý kousek.

„Uff,“ oddechla si, když se vnořila mezi první stromy. Udělala ještě pár kroků, a pak se opřela o nejbližší kmen. „Nevšiml si mě, nevšiml si mě,“ opakovala si, zatímco jí nohy vypověděly službu. Unavená, mokrá na kost, se sesunula do trávy a ztratila vědomí.

Probudilo ji podivné chvění. „Nachladila jsem se?“ blesklo jí hlavou. Pak si ale všimla, že to se netřese ona. Sama země se chvěla. Namáhavě otevřela obě oči, slepené zaschlým bahnem. Dělo se tu něco divného. Napřed bouřka, a teď tohle. Cítila, jak se jí houpe žaludek. Chtělo se jí zvracet. Opřela se rukou o strom, potřebovala nějaký pevný bod. Hlava jí třeštila, před očima se vlnila země. Sarja nevěřicně zírala. Jako by se les proměnil v moře a teď byla doba největšího příboje. Další vlna jí přicházela vstříc, musela být snad půl sáhu vysoká. Podlomila se jí kolena a spadla. Oblíček se jí zabořil do vlhké, studené země. Když se nadechla, udeřil ji silný pach hniloby a rozkladu. Hluboko pohřbené věci se dostaly na povrch.

„Pojď ke mně,“ zašeptal tichý hlas přímo do Sarjinych uší. Vyskočila, všechna únava byla ta tam. Teď jí vládly strach a instinkty. Udělala tři rychlé kroky zpět. Zády narazila do stromu.

„Neboj se, pojď ke mně,“ znovu se ozval ten hlas.

Sarja vytáhla svůj tesák, připravená se bránit. Pátrala po svém protivníku, horečně hledala hrozící nebezpečí. A pak jej uviděla. Přicházelo s dalším zhroupením země, na hřebeni nové vlny. Nejprve se z hlíny a trávy zformovala hlava, lidská, a přitom tak cizí. Jako když se ryba vynořuje na hladinu. Stvíra otevřela oči, hluboké, zelené. Sarja v nich neviděla nenávist, ale přátelství. „Klam, nic než klam,“ řvala na ni panika. Po chvíli se ze země vysvobodily i šlachovité ruce a nahý trup. Dál už Sarja na nic nečekala. Neprála si vidět víc. „Utíkej, utíkej,“ znělo jí v hlavě a ona ráda poslechla. S každým dalším krokem se jí opět zmocňovala únava, ale Sarja nepřestávala běžet. V boku se jí ozvala ostrá bolest. Hlava hrozila, že exploduje, neschopná vstřebat zážitky posledních minut. Ještě chvíli, ještě malou chvíli. Vzduch se jí divoce dral z plic, už jí bolelo i hrdlo. Země se přestávala houpat. Sarja udělala poslední krok a svalila se do trávy.

Prvních pár minut bylo jako návštěva Věčného zatracení. Duše se prala s tělem o její život. Sarja měla vůli přežít, ale všechno jí bolelo, pářilo a škubalo sebou. „Nech nás být,“ křičely na ni všechny částičky těla. „Najdi si jiné tělo, my chceme věčně odpočívat.“ Sarja je slyšela, ale nedbala na ně. Hledala hraničáře. Musela je najít. Její život bude mít smysl. Slabost těla ji nemůže zastavit. Ne teď a ne tady. Přežila setkání se dvěma horskými duchy. Dokáže to, najde, co hledá. Dech se jí pomalu zkliďňoval.

Bolest stékala ze svalů a rozpouštěla se v zemi. Sarja cítila, jak nabírá ztracenou sílu. Něco velkého se jí dotýkalo. Bylo to jako pohlázení matky. Nepoznané, ale milující matky. Sarja se na chvíli vrátila do dětství. Na tváři se jí objevil úsměv.

Vzápětí se ozvalo zavrčení. Sarja zpozorněla. Přivřenými víčky se podívala po původci zvuku. Vlčice. Ani ne deset sáhů od ní, u kořenu stromu. Nádherná, popelavá jako mraky zastřeny měsíc. Očividně na lovu. „Jak je možné, že jsem si jí nevšimla dřív?“ pomyslela si Sarja. Vlčice k ní otočila svou hlavu. Jejich oči se střetly. Hluboké, hypnotizující oči predátora a mládě, odhodlané Sarjiny. Upřeně se do sebe zahleděly.

„Dnes ne,“ řekla v duchu Sarja.

„Proč ne dnes?“ ozvalo se v její hlavě. Hlas byl příjemný, protahoval souhlásky. Připomínal tiché vrčení. Sarja znejistěla.

„Ty mě slyšíš.“

„A ty mě snad ne?“ podivil se vlčí hlas.

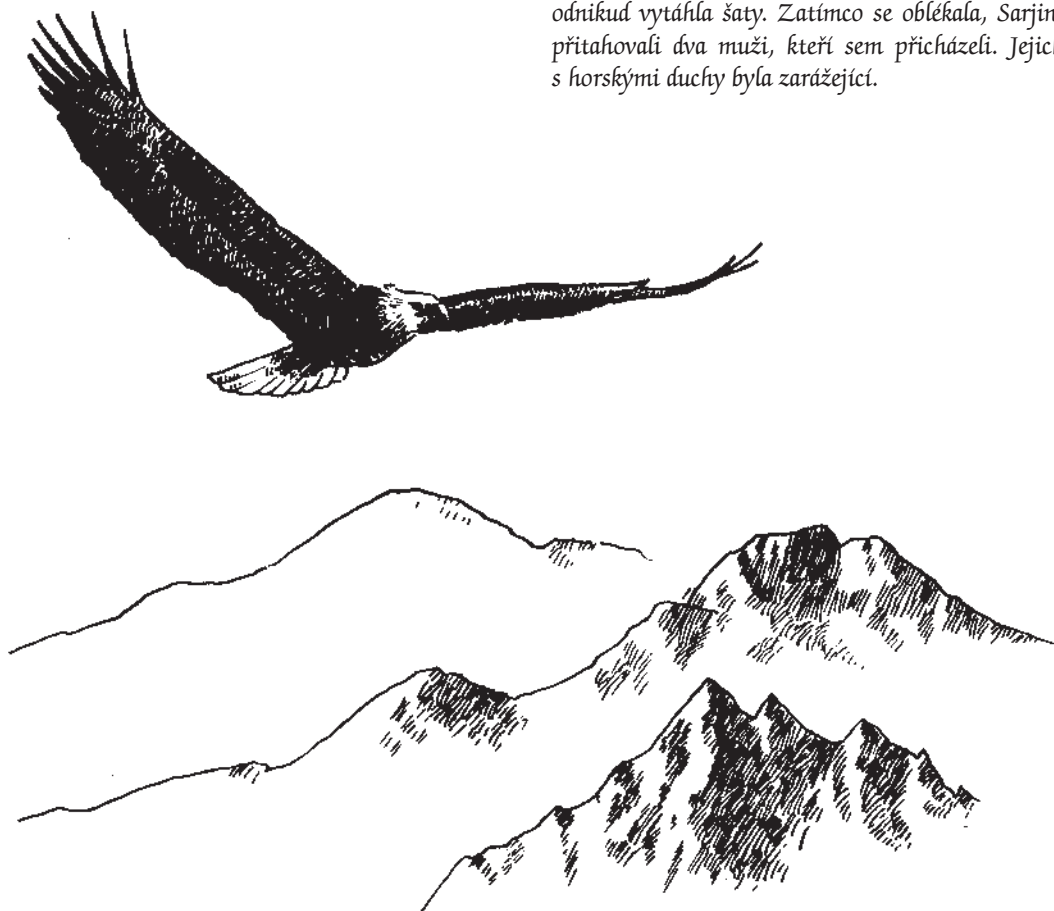
„Ale...“ namítla Sarja.

„Je to tak nepochopitelné?“ Sarja by přísahala, že se vlčice usmála. „Ale proto jsi přece tady, ne? Hledáš hraničáře. Jejich mystéria.“

„Jak tohle můžeš vědět?“ řekla Sarja.

„Stále ještě nechápeš?“ zavrčel hlas. Pak se vlčice postavila na zadní a přitom se jí protáhly ruce i nohy. Srst zmizela, na hlavě se objevila hříva rudých vlasů. Realita se na chvíli rozostřila a místo vlčice tu byla elfí žena. Sarja zalapala po dechu. Nahá elfka se usmála.

„Já jsem hraničářka, stejně jako mí přátelé. Tedy, alespoň to o nás říkají.“ Poodešla, seřinula se ke kořenům stromu a zdánlivě odnikud vytáhla šaty. Zatímco se oblékala, Sarjinu pozornost přitahovali dva muži, kteří sem přicházeli. Jejich podobnost s horskými duchy byla zarážející.

OBECNÉ MECHANISMY

První den byl snadný. Provazy pářily a rozdráaly kůži, když se mimoděk snažila pohnout. Země dýchala svým chladem a brouci s červy začali zkoumat její tělo. Nebylo to zlé. Sarja věděla, že mnohem horší okamžiky teprve přijdou. Pozdě odpoledne se k ní přišla podívat srna, ale něco ji vyrušilo. Sarja slyšela z dálky vytí a vrčení, našťásti se však žádná z šelem neprobíhla. Nesmím usnout, opakovala si Sarja, nesmím usnout.

V noci začalo pršet. Listy stromů chvíli zadržovaly déšť, jenže pak to začalo. Velké studené kapky na ni padaly z výšky. Zprvu jí to připadalo jako příjemné osvěžení, mohla uhasit žízeň a kůže sedřená provazem přestala pářit. S každým dalším okamžikem se ale cítila čím dál hůř. Každá kapka se změnila v malý kámen, který se do ní střefoval a působil bolest. Sama o sobě by byla snesitelná, kdyby těch kapek nebylo tisíce a nepadaly s neúnavností kajčnicka na svaté pouti. Začalo jí být zima, roztrásla se. Když déšť ustal, děkovala svému božskému ochránci za slitování. Chtělo se jí spát, zapomenout, nechat zkoušenou mysl omýt sny. Vydržela.

Druhý den ráno sledovala slunce. Přes koruny stromů a kopce jej viděla jen občas, když zafoukal vítr. Každý jeho posun na obloze byl pro ni malou radostí. Zřejmě se nachladila. Její dech byl horký a přerývaný. Začala kašlat a s každým záchvatem si rozedrala hojící se rány na ruce i nohy. Během dne se přišlo podívat několik zvířat. Sarja viděla v jejich očích zvědavost. Na stromě kousek od ní se usadil havran a sledoval ji. Občas na chvíli odletěl, ale vždycky se vrátil. Večer dostala horečku, měla obrovskou žízeň. Když se úplně setmělo, začala blouznit.

Nesmím usnout, nesmím. Už jenom jeden den a dvě noci. Musím vydržet. Měla vidiny. Ze země kolem ní vyrůstaly malé semenáčky a mluvily k ní. Nerozuměla jim, a tak se alespoň usmívala. Zdálo se, že mají pro její trápení pochopení. Jeden jí vložil list z vlastní větvičky do úst. Sarja ho drkotajícím zuby opatrně ukousla a sežvýkala. Mezi stromy poletovala zvláštní stvoření. Vypadala jako mlha, jen jejich smaragdové oči zářily ve svitu hvězd. K ránu se znovu rozpršelo, ale jen málo. Sarja horkými, rozpraskanými rty chytala vodu a pila. Poprvé za celou dobu si uvědomila, že má velký hlad.

Slunce se po obloze šinulo pomaleji než včera. Červi už jí zkoušeli vlézt i do nosních dírek a do uší, ale Sarja je vždycky setřepala. Bylo jí mnohem lépe než včera, horečka i kašel záračně ustoupily. Celé dopoledne a část odpoledne slyšela vytí. Zdálo se jí, jako by se smečka pohybovala v kruhu okolo ní. Když se začalo slunce sklánět k západu, ucítila, jak se chvěje zem. Něco mohutného šlo lesem. Otřesy byly čím dál silnější a za chvíli je i slyšela. Pak se ozvalo strašlivé zařvání a Sarje hrůzou málem puklo srdce. Skadřinský obr, děsivá nestvůra a lídojed. Začala prudce škrabat provazy, které se jí zařezávaly hluboko do masa. „Zatraceně, Duko, ty parchante, proč jsi to tak utahoval,“ křela. Obr se přibližoval, chvílemi už zahlédla jeho postavu mezi stromy. Naposledy škrabla ze všech sil a zavyla bolestí. Provazy vydržely. Obr se otočil jejím směrem a zaposlouchal se. A pak se stal zázrak. Kolem Sarji se přehnal smečka vlků, nechala ji bez povšimnutí a vrhla se na obra. Sarja slyšela jeho vzteklý řev a zuřivé vrčení vlků. Pak se ozvalo velké zadunění a praskot dřeva a hned na to se země začala otřásat v divokém rytmu. Obr pr-

chla. Vlci přišli k Sarje a stoupli si do kruhu kolem ní. Některým z tesáků kapala krev. Jeden z nich byl raněný. Lehli si k Sarje a navzájem vnímali svou bolest.

K půlnoci vlci odešli. Adrenalin už Sarje vyprchal z těla. Chtělo se jí hrozně spát. „Neustínej,“ zněl jí v hlavě Tarkův hlas. „Bohové jednou jednomu člověku nabídli nesmrtelnost, pokud vydrží nespát celý týden. On však usnul a všechno bylo ztraceno. Ty musíš vydržet jen tři dny. To dokážeš. Staneš se hraničářkou.“ Opakovala si tu historku stále dokola. Zkusila počítat hvězdy, ale přes listy jich bylo vidět jen pár. Víčka se jí několikrát sama zavřela, ale Sarja rychle zamrkala a nenechala se jimi ukolébat.

Konečně přišlo ráno. Nad Sarjou se sehnula hlava Mabara. „Vítej mezi nás.“

Hraní hraničáře stojí na několika málo základních pojmech a s nimi souvisejících mechanismech. Těm se budeme věnovat v této kapitole. Další kapitoly již budou zaměřeny na konkrétní schopnosti hraničářů.

Zaměření

„Teď stojíš na začátku svého hraničářství, není to nádherný pocit?“ zeptala se Mabar.

„Ano, je,“ odpověděla Sarja zastřeným hlasem. Ještě pořád se nemožila vzpamatovat ze zážitků posledních dnů. Hledala hraničáře, našla je, podstoupila zkoušku. A přežila. Poznala vlastní sílu. Našla pouta, která jí vážou k okolnímu světu. Objevila své slabiny a musela jim čelit, přijmout je. Teď, teď už bude připravená na cokoli. Alespoň tak se jí to v tomto okamžiku zdálo.

„Jsem zvědavá, kam tě zanesou stezky bohů,“ zašeptala si pro sebe Mabar. Sarja jen nepřítomně kývla hlavou na souhlas, aniž by slyšela, co elfka řekla.

Hraničářovy schopnosti jsou rozděleny do skupin, kterým říkáme zaměření. U každého zaměření jsou uvedeny následující údaje: *Název*, *Varianty parametru*, *Popis zaměření*, *Počet stupňů*, *Předpoklady* a *Stupně znalosti*. Vysvětleme si, co jednotlivé údaje znamenají.

Název

Většinou je zde uveden jednoduše název zaměření. Některá zaměření jsou si ale ve všem tak moc podobná, že by se dala zapsat stejným textem a lišila by se jen v nějakém slovu nebo slovním spojení. V těchto případech je uveden jenom jeden text pro všechna takto podobná zaměření. Tehdy je nějaké jeho slovo nebo slovní spojení uzavřeno v ostrých závorkách (např. „<živel>“). Toto slovo nebo slovní spojení nazýváme parametrem.

Varianty parametru

Tuto položku mají v popisu jenom skupiny velmi podobných zaměření, jak to bylo popsáno u názvu. Takové skupiny obsahují v názvu slovo nebo slovní spojení v uzavřených ostrých závorkách, které nazýváme parametrem. Parametr je potřeba ve všech textech k tomuto zaměření (popis pro hráče, mechanismy, popis pro PJ) nahradit jeho skutečným významem, abychom dostali kompletní text zaměření.

Zaměření je tedy více (tolik, kolik je variant parametru) a nijak mezi sebou nemusejí souviset, kromě toho, že jsou si zatraceně podobná, a tudíž je popisuje tentýž text. Na místech, kde by se mezi sebou lišila, je v textu uveden <parametr> (příslušně vyskořňovaný). Seznam všech možných slov nebo slovních spojení, jež je možno dosadit namísto parametru, je uveden právě v kolonce *Varianty parametru*.

Popis zaměření

Jedná se o všeobecný popis zaměření, tedy velmi stručně nastínění toho, jaké schopnosti hraničář tímto zaměřením získá.

Počet stupňů

V každém zaměření se hraničář může zlepšovat, a to dvěma způsoby – ve znalostech (čímž si rozšiřuje počet svých schopností v daném zaměření) a v praxi (kterou si hraničář vylepšuje parametry těch schopností, které už v daném zaměření zná). Nejvyšší dosažitelný stupeň praxe i znalosti je u zaměření stejný a udává ho číslo uvedené právě v kolonce *Počet stupňů*. Ten tedy určuje jak počet stupňů znalosti, tak i počet stupňů praxe – v podstatě jde o jeden a ten samý počet stupňů, ale znalost a praxe jsou dvě souběžné linie zlepšování, každá z jiného úhlu pohledu a mohou být na sobě tak trochu nezávislé – stupeň znalosti a stupeň praxe se mohou lišit nejvýše o 1.

Začne-li se hraničář věnovat nějakému zaměření, má stupeň znalosti 1 a stupeň praxe (budeme ho označovat PX) také 1. Získá tak nějakou schopnost, která odpovídá prvnímu stupni znalosti zaměření a při činnostech, jejichž úspěch závisí na stupni praxe, si do vzorečků místo PX bude dosazovat číslo 1.

Jak se hraničáři zvyšuje stupeň znalosti nebo stupeň praxe, to závisí především na způsobu hraničářovy hry a na PJ.

Předpoklady

Aby se hraničář vůbec mohl začít věnovat příslušnému zaměření, musí splňovat určité předpoklady. Není to nutné u všech zaměření, některým z nich se může začít věnovat kdykoli – tato zaměření nazýváme základní a žádné předpoklady nemají. Ostatní se nazývají pokročilá, a ta už vyžadují buď dostatečně rozvinutou nějakou vlastnost, dostatečně rozvinutí nějakého jiného zaměření nebo kombinaci obou variant. Proto jsou u pokročilých zaměření vyjmenovány i *Předpoklady* – nejsou dány přesnými čísly, jsou v nich pouze vyjmenovány vlastnosti (ve kterých je nutno dosáhnout nějaké minimální úrovně) a zaměření (ve kterých je nutné získat přinejmenším určitý stupeň, ať už znalosti nebo praxe). O který stupeň zaměření nebo úroveň vlastnosti přesně jde, ví jen PJ.

Stupně znalosti

Ve *Stupních znalostí* je stručně charakterizováno, jakou novou schopnost ten který stupeň znalosti hraničářovi přináší. Popisy neobsahují konkrétní číselné údaje a mechanismy – ty se dovíš, až se tvoje postava dostane na příslušný stupeň znalosti daného zaměření. Respektive – máš možnost

se to dozvědět hned, ale v tvém vlastním zájmu je, abys tyto informace předčasně nevyhledával. Kouzlo hry hraničáře tkví z poměrně velké části v neúplné znalosti budoucích schopností.

Příklad:

Znalost svého těla

Popis zaměření: Seznámíš se se stavbou svého těla, jeho limity, schopnostmi a souvislostmi.

Počet stupňů: 3

Předpoklady: Uvolnění

Stupně znalosti:

1. Pravidelným cvičením a pozorováním se naučíš lépe využít surovou sílu svých svalů.
2. Pravidelným cvičením a pozorováním se naučíš lépe využít hrubé síly svého těla.
3. Pravidelným cvičením a pozorováním se naučíš lépe využít všech fyzických aspektů svého těla.

Příklad popisuje zaměření *Znalost svého těla*, které má tři stupně (znalosti i praxe). Popis vysvětluje obsah tohoto zaměření. V předpokladech je uvedeno *Uvolnění*. To znamená, že aby se hraničář mohl začít věnovat *Znalosti svého těla*, musí se nejdříve věnovat zaměření *Uvolnění* a dosáhnout v něm určitého stupně (který zná jen PJ).

Pokud by se hraničář začal věnovat tomuto zaměření (tedy by měl stupeň znalosti 1 a PX 1), věděl bys, že se naučil „Pravidelným cvičením a pozorováním lépe využít surovou sílu svých svalů“.

Jaké herní mechanismy bys měl používat, to by sis přečetl v části *Konkrétní mechanismy*, v kapitole *Stupeň znalosti 1* v popisu mechanismu pro *Znalost svého těla*. Tam by ses dozvěděl, že „Při hodů na porovnání síly si můžeš denně připočítat bonusy v celkové hodnotě PX“. Rozhodně by ses tam však neměl dívat dřív, než bys *Znalost svého těla* získal.

Postup po úrovních

„A ještě tenhle, pamatujete? Jak se Sarja poprvé vydala sama na lov?“ snažil se překřičet smích ostatních Jaavik. Seděli s Dukem, Mabar, Sarjou a Gunrokem u táborového uhně.

„Jo, ten je taky dobrý,“ přisadil si Duko a Sarja se na něj zašklebila.

„Jasně, nejdřív si zapomněla vzít šípy a musela se pro ně vracet snad pět mil,“ pokračoval Jaavik. „Pak se snažila vystopovat jelena, kterého taďy Gunrok skolil už dva dny předtím, a nakonec, když už si našla srnku, po které by mohla vystřelit, jí praskla tětiva. Vrátila se zpátky, na tváři a na paži dlouhý rudý šrám. Zůstaly jí tam víc jak týden.“

„Ale to bylo před dvěma lety, teď už dokážu trefit i takové úskočné zvíře, jako jsi ty,“ rozzlobila se naoko Sarja a začala na Jaavika házet nalámané větvičky.

Všichni u ohně se znovu rozesmáli. Byli uvolnění, v dobré náladě.

V průběhu času, jak bude hra postupovat, bude postupovat i hraničář ve svých zaměřeních – buď si zvýší stupeň znalosti

(čímž mu přibudou nebo se kvalitativně zlepší schopnosti daného zaměření) nebo si zvýší PX a bude tak tu schopnost či schopnosti, které s daným zaměřením získal, znát lépe či ovládat efektivněji. O změně PX nebo stupně znalosti rozhoduje především PJ, ten ti případnou změnu oznámí. Pokud se zlepší PX, budeš vědět, jak se vylepšila čísla v konkrétních mechanismech. Po změně stupně znalosti vyhledáš v části Konkrétní mechanismy, jaké herní mechanismy budeš od té chvíle používat. Starý mechanismus už neplatí, platí vždy jen ten nový – ale neboj se, tvoje postava o nic nepřijde. Protože někdy se vylepší staré schopnosti, zatímco jindy mohou přibýt schopnosti nové, mohou se vyskytnout nesrovnalosti. Těm jsme předešli tím, že nový mechanismus popisuje vždy úplně všechny schopnosti zaměření na tomto i předešlých stupních znalosti tak, jak je má hraničář zrovna používat.

Kdy se postava může začít věnovat nějakému zaměření, jak často se její stupeň znalosti nebo PX v příslušném zaměření zvyšuje, kdy se zvyšuje stupeň znalosti a kdy PX, závisí na tom, jak svého hraničáře hraješ a čemu se postava v průběhu dobrodružství věnuje. A samozřejmě na PJ.

Mechanismy postupu

Šest kapitol v části Zaměření, dělených tematicky, popisuje povolání hraničáře a jeho zaměření. Na začátku si hraničář vybere 7 základních zaměření a v každém z nich získá první stupeň znalosti a PX 1. Výběr těchto zaměření musí schválit PJ – aby nebyla v rozporu s historií postavy nebo kulturními a přírodními reáliemi. Za nějakou dobu se postavě hraničáře podaří postoupit na vyšší úroveň. Při každém postupu dostane hraničář 5 postupových bodů. Ty jako hráč můžeš přidělit 2 body, ale jen na zvýšení praxe různých zaměření, jež již ovládáš. Všechny zbývající (tebou nepřidělené) body přidělí PJ podle tvé dosavadní hry. Za jeden postupový bod PJ může zařídít, aby:

- se hraničář začal věnovat novému zaměření (pokud má splněny předpoklady)
- hraničář získal vyšší stupeň znalosti některého zaměření, které již zná (tedy ne nově získaného!)
- si hraničář zvýšil PX u některého zaměření, které již zná (tedy ne nově získaného!)

S každým zaměřením se dá během jednoho postupu udělat jen jedna věc – získat jej, zvýšit v něm stupeň znalosti nebo zvýšit praxi. Navíc, při jednom postupu je možno získat jen jedno nové zaměření.

A je třeba nezapomínat, že stupeň znalosti a praxe se mohou lišit nejvíce o 1.

Příklad: Mladý Uganda se stal hraničářem. Na úvod svého dobrodružného života si vybral sedm zaměření: Uvolnění, Střelecká zdatnost, Přežití nadbytku ohně, Přežití nedostatku vzduchu, První pomoc, Ovlivní dojem a Určí životní sílu. PJ Ugandovi tenhle výběr schválí. Všechna tato zaměření jsou základní, nevyžadovala tedy žádné předpoklady. Uganda má ve všech těchto zaměřeních stupeň znalosti 1 a stupeň praxe 1.

Uganda se zapletl do velice akčního dobrodružství, kdy užíval svůj luk velice často v mnoha bojích. Krom toho,

byl účasten při jednáních o příměří, kde mnohokrát využil svou schopnost odhadnout životní sílu soupeře. Časem se stal dosti zkušeným na to, aby se dostal na druhou úroveň. Uganda má 5 postupových bodů. Hráč Ugandy může přidělit 2 postupové body na zvýšení stupně praxe. Rozhodne se zvýšit praxi v Střelecké zdatnosti a v Určení životní síly. PJ rozdělí zbývající 3 body. Rozhodne, že Uganda získá nové zaměření Střelba v boji, které má v předpokladech Střeleckou zdatnost (PJ má ve své příručce, že stačí první stupeň Střelecké zdatnosti, takže ho Ugandovi může dát). Za zbývající 2 body zvýší Ugandovi stupeň v dalších zaměřeních: zvýší stupeň znalosti u Uvolnění a taky stupeň znalosti u Ovlivnění dojmu.

Obecné hraničářské schopnosti

Byl to masakr, nic jiného. Sarja si špinavým rukávem otřela zpoceně čelo a narovnávala se. Zdála ji bolela, jak byla neustále v pohybu, shýbala se a natahovala. Přehlédla očima okolí a viděla desítky dalších hraničářů. Každý se staral o některého z pacientů, šeptal mu konejšivá slova, připravoval masti nebo zaceloval rány. Neměli moc času, raněných bylo příliš. Skřeti sekery jsou ostré a zanechávají děsivé stopy. Tolik zmařených životů. Tolik neštěstí. Mabar se na ni povzbudivě usmála. Sarja se znovu sklonila k ani ne dvouročnímu semenáčku, který zaslápla okovaná bota a nalomila ho u kořenu. Jemně mu vetřela do rány hojivou mast a odešla k dalšímu stromu.

Lékařské konzilium

Hlavním rysem hraničáře je jeho individualismus – to ale neznamená, že neuznává výhody spolupráce. Právě při léčení, kde je mnohdy dobrý výsledek rozdílem mezi životem a smrtí, je spolupráce hraničářů dovedena do dokonalosti.

Každý hraničář umí své léčení provádět ve spolupráci s ostatními hraničáři (a může-li, taky to dělá). Této schopnosti se říká *Lékařské konzilium*.

Je-li při léčení přítomno více hraničářů, mohou mezi sebou komunikovat a jsou-li si tak blízko, že mohou vidět podrobně jeden na druhého a na jednotlivé pacienty, vzniká konzilium. Při denním světle je mezní vzdálenost cca 5 m, při umělém osvětlení cca 3 m. Poslední slovo má PJ.

Každý hraničář přitom může dělat jakoukoli činnost, která nevyžaduje trans, třeba každý léčit svého pacienta; taky se jednomu pacientu může věnovat více hraničářů, naráz je ale možno dělat jen jedno léčení – pak je jeden z hraničářů „léčitel“ a ostatní, kteří s ním léčí toho samého pacienta, jsou „asistenti“.

Jestliže má dojít k hodů (a převážná většina léčících schopností k vyhodnocení hodů vyžaduje), má léčitel bonus +1 za každého člena konzilia, jenž zná to samé léčebné zaměření a je po celou dobu léčby v konziliu (+2, pokud mu celou dobu i asistuje), a další +1, zná-li někdo z konzilia dané zaměření lépe a je celou dobu léčby v konziliu (+2, jestli mu někdo takový celou dobu asistuje). Znat lépe znamená nemít horší ani stupeň znalosti ani stupeň praxe a naopak mít aspoň jeden z těchto stupňů lepší (ne-li oba).